Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

14. marts 2017*

»Appel — konkurrence — artikel 101 TEUF og 102 TEUF — forordning (EF) nr. 1/2003 — artikel 30 — beslutning vedtaget af Kommissionen, der fastslår et ulovligt kartel på det europæiske marked for brintoverilte og perborat — offentliggørelse af en udvidet ikke-fortrolig udgave af denne beslutning — afslag på en begæring om fortrolig behandling af visse oplysninger — høringskonsulentens kompetenceområde — afgørelse 2011/695/EU — artikel 8 — fortrolighed — beskyttelse af tavshedspligten — artikel 339 TEUF — begrebet »forretningshemmeligheder eller andre fortrolige oplysninger« — oplysninger, der stammer fra en anmodning om bødefritagelse — afslag på begæringen om fortrolig behandling — berettiget forventning«

I sag C-162/15 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 8. april 2015,

Evonik Degussa GmbH, Essen (Tyskland), ved Rechtsanwälte C. Steinle, C. von Köckritz og A. Richter,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved G. Meessen, M. Kellerbauer og F. van Schaik, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling)

sammensat af præsidenten, K. Lenaerts, vicepræsidenten, A. Tizzano, afdelingsformændene M. Ilešič, L. Bay Larsen, T. von Danwitz og E. Regan (refererende dommer) samt dommerne E. Levits, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, C. Toader, M. Safjan, C.G. Fernlund, C. Vajda, S. Rodin og F. Biltgen,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitssekretær: fuldmægtig I. Illéssy,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 4. april 2016,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 21. juli 2016,

* Processprog: tysk.

afsagt følgende

Dom

1 Evonik Degussa GmbH har med sin appel nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 28. januar 2015, Evonik Degussa mod Kommissionen (T-341/12, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2015:51), hvorved Retten frifandt Kommissionen for en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse C(2012) 3534 final af 24. maj 2012 om afslag på appellantens begæring om fortrolig behandling af oplysningerne (sag COMP/F/38.620 – Brintoverilte og perborat) (herefter »den omtvistede afgørelse«) i medfør af artikel 8 i formanden for Europa-Kommissionens afgørelse 2011/695/EU af 13. oktober 2011 om høringskonsulentens funktion og kompetenceområde under behandlingen af visse konkurrencesager (EUT 2011, L 275, s. 29).

Retsforskrifter

Forordning (EF) nr. 1/2003

2 Artikel 28 i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i [artikel 101 TEUF og 102 TEUF] (EFT 2003, L 1, s. 1) med overskriften »Tavshedspligt« har følgende ordlyd:

»1. Med forbehold af artikel 12 og 15 må de oplysninger, der indhentes i henhold til artikel 17-22, kun bruges til det formål, hvortil de er indhentet.

2. Med forbehold af den i artikel 11, 12, 14, 15 og 27 omhandlede udveksling og anvendelse af oplysninger er Kommissionen og medlemsstaternes konkurrencemyndigheder, deres embedsmænd, øvrige ansatte og andre personer, der arbejder under tilsyn fra disse myndigheder, samt embedsmænd og ansatte i andre af medlemsstaternes myndigheder forpligtede til ikke at videregive de oplysninger, de har indhentet eller udvekslet i henhold til denne forordning, og som ifølge deres natur er undergivet tavshedspligt. Denne forpligtelse påhviler ligeledes alle repræsentanter og eksperter for medlemsstaterne, der deltager i møderne i det rådgivende udvalg i henhold til artikel 14.«

3 Forordningens artikel 30 med overskriften »Offentliggørelse af beslutninger« bestemmer:

»1. Kommissionen offentliggør de beslutninger, den træffer i henhold til artikel 7-10, 23 og 24.

2. Ved offentliggørelsen angives parternes navne og beslutningens hovedindhold, herunder de pålagte sanktioner. Kommissionen skal tage hensyn til virksomhedernes berettigede interesse i, at deres forretningshemmeligheder ikke afsløres.«

Afgørelse 2011/695

4 Af ottende betragtning til afgørelse 2011/695 fremgår:

»Høringskonsulenten skal fungere som en uafhængig mægler, der søger at løse problemer, som forhindrer de berørte parter […] i på effektiv vis at udøve deres proceduremæssige rettigheder, hvis det forinden ikke har været muligt at løse sådanne problemer gennem kontakt med de tjenestegrene i Kommissionen, der er ansvarlige for behandlingen af konkurrencesager, og som skal overholde disse proceduremæssige rettigheder.«

5 Det anføres i niende betragtning til denne afgørelse, at »[h]øringskonsulentens kompetenceområde under behandling af konkurrencesager bør defineres på en sådan måde, at den effektive udøvelse af de proceduremæssige rettigheder, især retten til at blive hørt, er sikret i sager, der behandles af Kommissionen efter artikel 101 [TEUF] og 102 [TEUF] […]«.

6 I henhold til artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/695 fastsættes i denne afgørelse beføjelserne og funktionerne for de høringskonsulenter, der bør deltage i behandlingen af konkurrencesager.

7 Artikel 1, stk. 2, i afgørelsen fastsætter høringskonsulentens rolle som bestående i at sikre, »at de proceduremæssige rettigheder kan udøves på effektiv vis i konkurrencesager, der behandles af Kommissionen efter artikel 101 [TEUF] og 102 [TEUF]«.

8 Artikel 8 i samme afgørelse, der er indeholdt i afgørelsens kapitel 4 med overskriften »Aktindsigt, fortrolighed og forretningshemmeligheder«, bestemmer:

»1. Hvis Kommissionen påtænker at videregive oplysninger, der måtte udgøre forretningshemmeligheder eller andre fortrolige oplysninger for en virksomhed eller en person, underretter Generaldirektoratet for Konkurrence den pågældende virksomhed eller person skriftligt herom, og der gives en nærmere begrundelse herfor. Den pågældende virksomhed eller person får en bestemt frist til skriftligt at fremsætte eventuelle bemærkninger.

2. Hvis de pågældende virksomheder eller personer modsætter sig videregivelsen af oplysningerne, kan den henvise sagen til høringskonsulenten. Hvis høringskonsulenten vurderer, at oplysningerne kan videregives, fordi de ikke udgør forretningshemmeligheder eller andre fortrolige oplysninger, eller fordi der er en tungtvejende interesse i meddelelsen heraf, redegøres der for denne vurdering i en begrundet afgørelse, der meddeles den pågældende virksomhed eller person. I afgørelsen angives den dato, hvor oplysningerne vil blive videregivet. Denne dato skal mindst ligge en uge efter meddelelsesdatoen.

3. Stk. 1 og 2 gælder tilsvarende for videregivelse af oplysninger ved en offentliggørelse i *Den Europæiske Unions Tidende*.

[…]«

Forordning (EF) nr. 1049/2001

9 Artikel 4, stk. 2, 3 og 7, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT 2001, L 145, s. 43) bestemmer:

»2. Institutionerne afslår at give aktindsigt i et dokument, hvis udbredelse ville være til skade for beskyttelsen af:

— en fysisk eller juridisk persons forretningsmæssige interesser, herunder intellektuelle ejendomsrettigheder

— retslige procedurer og juridisk rådgivning

— formålet med inspektioner, undersøgelser og revision

medmindre der er en mere tungtvejende offentlig interesse i udbredelsen af dokumentet.

3. Der gives afslag på aktindsigt i dokumenter, der er udarbejdet af en institution til internt brug eller modtaget af en institution, og som vedrører en sag, hvori der endnu ikke er truffet afgørelse af institutionen, hvis dokumentets udbredelse ville være til alvorlig skade for institutionens beslutningsproces, medmindre der er en mere tungtvejende offentlig interesse i udbredelse af dokumentet.

Der gives afslag på aktindsigt i dokumenter, der indeholder meningstilkendegivelser til internt brug som led i drøftelser og indledende konsultationer inden for den pågældende institution, selv efter at der er truffet afgørelse, hvis dokumentets udbredelse ville være til alvorlig skade for institutionens beslutningsproces, medmindre der er en mere tungtvejende offentlig interesse i udbredelse af dokumentet.

[…]

7. Undtagelserne som fastlagt i stk. 1-3 finder kun anvendelse i den periode, hvor beskyttelsen er begrundet i dokumentets indhold. Undtagelserne finder anvendelse i højst 30 år. Med hensyn til dokumenter, der er omfattet af undtagelserne vedrørende privatlivets fred eller forretningsmæssige interesser, og i tilfælde af følsomme dokumenter kan undtagelserne om nødvendigt finde anvendelse efter udløbet af dette tidsrum.«

Kommissionens meddelelse fra 2002 om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager

10 Kommissionens meddelelse om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager (EFT 2002, C 45, s. 3, herefter »2002-samarbejdsmeddelelsen«) fastsætter i punkt 4:

»Kommissionen mente, at det er i [Unionens] interesse at give virksomheder, der samarbejder med Kommissionen, en favorabel behandling. Den interesse, som forbrugerne og borgerne har i, at hemmelige karteller afsløres og straffes, vejer tungere end interessen i at pålægge de virksomheder, der gør det muligt for Kommissionen at afsløre og forbyde sådanne former for praksis, bøder.«

11 Det bestemmes i denne meddelelses punkt 6:

»Kommissionen mener, at det forhold, at en virksomhed medvirker til at afsløre et kartel, har en værdi i sig selv. Et afgørende bidrag til, at der indledes en undersøgelse eller konstateres en overtrædelse, kan berettige, at den pågældende virksomhed indrømmes bødefritagelse på betingelse af, at visse yderligere krav er opfyldt.«

12 Følgende fremgår af 2002-samarbejdsmeddelelsens punkt 21:

»For at være berettiget hertil skal en virksomhed forsyne Kommissionen med bevismateriale vedrørende den formodede overtrædelse, som repræsenterer en betydelig merværdi i forhold til det bevismateriale, Kommissionen allerede er i besiddelse af, og bringe sin deltagelse i den formodede ulovlige aktivitet til ophør senest på det tidspunkt, hvor den fremlægger bevismaterialet.«

13 Denne meddelelses punkt 29 har følgende ordlyd:

»Kommissionen er opmærksom på, at denne meddelelse skaber berettigede forventninger hos de virksomheder, der ønsker at underrette Kommissionen om eksistensen af et kartel.«

14 Meddelelsens punkt 31-33 bestemmer:

»31. I overensstemmelse med Kommissionens praksis vil det forhold, at en virksomhed har samarbejdet med Kommissionen under den administrative procedure, blive nævnt i beslutningen for at begrunde bødefritagelsen eller bødenedsættelsen. Den omstændighed, at der indrømmes bødefritagelse eller bødenedsættelse, beskytter ikke en virksomhed mod de civilretlige konsekvenser af dens deltagelse i en overtrædelse af […] artikel 101 [TEUF].

32. Kommissionen mener, at enhver offentliggørelse af dokumenter modtaget i forbindelse med denne meddelelse normalt vil være til skade for beskyttelsen af formålet med inspektioner og undersøgelser, jf. artikel 4, stk. 2, i forordning […] nr. 1049/2001.

33. Enhver skriftlig erklæring, der er afgivet til Kommissionen i relation til denne meddelelse, indgår i Kommissionens sagsakter. Den må ikke offentliggøres eller anvendes til noget andet formål end håndhævelse af […] artikel 101 [TEUF].«

Kommissionens meddelelse fra 2006 om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager

15 Kommissionens meddelelse om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager (EUT 2006, C 298, s. 17, herefter »2006-samarbejdsmeddelelsen«) fastsætter i punkt 40:

»Kommissionen mener, at offentliggørelse af dokumenter eller skrevne eller optagede erklæringer modtaget i forbindelse med denne meddelelse normalt vil være til skade for visse offentlige eller private interesser, for eksempel for beskyttelsen af formålet med inspektioner og undersøgelser, jf. artikel 4 i forordning […] nr. 1049/2001 […], selv efter beslutningen er blevet taget.«

Tvistens baggrund

16 Sagens baggrund, som fremgår af den appellerede doms præmis 1-13, kan sammenfattes som følger.

17 Den 3. maj 2006 vedtog Europa-Kommissionen beslutning K(2006) 1766 endelig vedrørende en procedure i henhold til artikel 81 [EF] og EØS-aftalens artikel 53 angående Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA og Arkema SA (sag COMP/F/38.620 – Brintoverilte og natriumperborat) (herefter »PHP-beslutningen«), hvoraf et resumé er offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* (EUT 2006, L 353, s. 54).

18 I PHP-beslutningen fastslog Kommissionen bl.a., at Degussa AG, nu Evonik Degussa, havde deltaget i en overtrædelse af artikel 81 EF inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) med 16 andre selskaber, der virkede i sektoren for brintoverilte og perborat. Eftersom appellanten i december 2002 var det første selskab, der kontaktede Kommissionen i henhold til 2002-samarbejdsmeddelelsen, og som i dette tilfælde samarbejdede fuldt ud ved at meddele Kommissionen alle de oplysninger, som selskabet var i besiddelse af vedrørende overtrædelsen, blev selskabet indrømmet fuldstændig bødefritagelse.

19 I 2007 blev den første ikke-fortrolige udgave af PHP-beslutningen offentliggjort på Kommissionens Generaldirektorat (DG) for Konkurrences (herefter »DG COMP«) hjemmeside.

20 I en skrivelse til appellanten den 28. november 2011 oplyste Kommissionen selskabet om sin hensigt om at offentliggøre en ny, mere detaljeret ikke-fortrolig udgave af PHP-beslutningen (herefter »den udvidede udgave af PHP-beslutningen«), som skulle gengive hele denne beslutnings indhold med undtagelse af fortrolige oplysninger. Kommissionen anmodede ved denne lejlighed appellanten om, at selskabet identificerede, hvilke oplysninger i PHP-beslutningen det ville begære behandlet fortroligt.

21 Eftersom appellanten fandt, at denne udvidede udgave af PHP-beslutningen indeholdt fortrolige oplysninger eller forretningshemmeligheder, fremsatte selskabet i en skrivelse af 23. december 2011 over for Kommissionen indsigelser imod den planlagte offentliggørelse. Appellanten gjorde til støtte for disse indsigelser nærmere bestemt gældende, at denne udgave indeholdt talrige oplysninger, som selskabet havde givet Kommissionen i henhold til 2002-samarbejdsmeddelelsen, i lighed med navnene på flere af dets samarbejdspartnere samt angivelser om kommercielle forhold. Det var appellantens opfattelse, at den planlagte offentliggørelse således bl.a. tilsidesatte princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet og kunne skade Kommissionens undersøgelsesvirksomhed.

22 Ved skrivelse af 15. marts 2012 meddelte Kommissionen appellanten, at den i den udvidede udgave af PHP-beslutningen, der skulle offentliggøres, accepterede at slette alle de oplysninger, som direkte eller indirekte gav mulighed for at identificere kilden til de oplysninger, som var meddelt i henhold til 2002-samarbejdsmeddelelsen, i lighed med navnene på appellantens samarbejdspartnere. Kommissionen fandt derimod ikke, at det var berettiget at lade andre oplysninger, som appellanten havde begæret behandlet fortroligt (herefter »de omtvistede oplysninger«), være beskyttet af fortrolighed.

23 Som led i gennemførelsen af afgørelse 2011/695 forelagde appellanten sagen for høringskonsulenten med henblik på, at denne udelukkede de i henhold til 2002-samarbejdsmeddelelsen af appellanten meddelte oplysninger fra den udvidede udgave af PHP-beslutningen.

24 Ved den omtvistede afgørelse gav høringskonsulenten på Kommissionens vegne afslag på appellantens begæringer om fortrolig behandling.

25 Høringskonsulenten fremhævede først grænserne for sin bemyndigelse og forklarede, at denne kun tillod ham at undersøge, om en oplysning skal anses for fortrolig, og ikke at udbedre en påstået tilsidesættelse af appellantens berettigede forventninger i forhold til Kommissionen.

26 Høringskonsulenten bemærkede endvidere, at appellanten havde modsat sig offentliggørelsen af den nye, udvidede udgave af PHP-beslutningen, alene fordi den indeholdt oplysninger, som var meddelt i henhold til 2002-samarbejdsmeddelelsen, og fordi videregivelsen af disse oplysninger til tredjemand kunne skade appellanten i eventuelle erstatningssøgsmål anlagt for nationale retsinstanser. Ifølge høringskonsulenten har Kommissionen en vid skønsmargen til at beslutte at offentliggøre mere end det væsentligste af sine afgørelser. Endvidere udgør henvisninger til dokumenter i de administrative sagsakter ikke i sig selv forretningshemmeligheder eller andre fortrolige oplysninger.

27 Ifølge høringskonsulenten havde appellanten ikke godtgjort, at offentliggørelsen af de oplysninger, som selskabet havde meddelt Kommissionen med henblik på at være begunstiget af 2002-samarbejdsmeddelelsens bødefritagelsesordning, kunne påføre det et alvorligt tab. Interessen for en virksomhed, som af Kommissionen er blevet pålagt en bøde for en overtrædelse af konkurrenceretten, i, at detaljerne om den ulovlige adfærd, som den er foreholdt, ikke udbredes, fortjener under ingen omstændigheder nogen særlig beskyttelse. Høringskonsulenten bemærkede desangående, at erstatningssøgsmål er en integrerende del af Den Europæiske Unions politik på konkurrenceområdet, og at appellanten følgelig ikke kunne påberåbe sig en berettiget forventning om at være beskyttet mod risikoen for at blive udsat for sådanne søgsmål som følge af den af PHP-beslutningen omhandlede overtrædelse.

28 Høringskonsulenten fandt ligeledes, at han ikke havde kompetence til at besvare appellantens argument om, at udbredelsen til tredjemand af de oplysninger, som selskabet havde meddelt Kommissionen som led i bødefritagelsesordningen, kunne skade denne ordning, idet han fandt, at dette svar overskred hans beføjelser. Høringskonsulenten bemærkede i denne forbindelse, at det i henhold til retspraksis tilkommer Kommissionen alene at vurdere, i hvilket omfang den faktiske og retlige sammenhæng, som den anklagede adfærd er en del af, skal gøres offentligheden bekendt, for så vidt som den ikke indeholder fortrolige oplysninger.

29 Endelig anførte høringskonsulenten, at eftersom de beføjelser, han er givet i medfør af artikel 8 i afgørelse 2011/695, er begrænset til en vurdering af, i hvilket omfang oplysningerne henhører under forretningshemmeligheder eller skal være beskyttet af fortrolig behandling af andre årsager, havde han ikke beføjelser til at tage stilling til appellantens argument om, at offentliggørelsen af de oplysninger, som selskabet har meddelt Kommissionen under bødefritagelsesordningen, ville medføre en uberettiget forskelsbehandling i forhold til de andre deltagere i den overtrædelse, som var blevet konstateret ved PHP-beslutningen.

Den appellerede dom

30 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 2. august 2012 anlagde appellanten sag med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse.

31 Appellanten havde fremsat fem anbringender til støtte for søgsmålet om for det første en tilsidesættelse af artikel 8, stk. 2 og 3, i afgørelse 2011/695, for det andet en mangelfuld begrundelse for den omtvistede afgørelse, for det tredje en tilsidesættelse af tjenestehemmeligheden samt af den fortrolige karakter af de oplysninger, som Kommissionen vil offentliggøre, for det fjerde en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, retssikkerhedsprincippet og af ligebehandlingsprincippet, og for det femte en tilsidesættelse af formålsprincippet fastsat i artikel 28, i forordning nr. 1/2003 samt en tilsidesættelse af punkt 48 i Kommissionens meddelelse om regler for indsigt i Kommissionens sagsakter i forbindelse med sager efter [artikel 101 TEUF og 102 TEUF], EØS-aftalens artikel 53, 54 og 57 og Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 (EUT 2005, C 325, s. 7).

32 Ved den appellerede dom frifandt Retten Kommissionen.

Parternes påstande i appelsagen

33 Appellanten har med appellen nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves.

— Den omtvistede afgørelse annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

34 Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Appellen

35 Til støtte for sin appel har appellanten gjort tre anbringender gældende, der for det første vedrører en tilsidesættelse af artikel 8, stk. 2 og 3, i afgørelse 2011/695, for det andet en tilsidesættelse af artikel 339 TEUF, artikel 30 i forordning nr. 1/2003, artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001, artikel 8 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder,

undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«), samt artikel 7 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), og for det tredje en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og af retssikkerhedsprincippet.

Det første anbringende vedrørende en tilsidesættelse af artikel 8, stk. 2 og 3, i afgørelse 2011/695

36 Det første anbringende kan i det væsentlige opdeles i to led vedrørende dels, at Retten tilsidesatte høringskonsulentens beføjelse til at træffe afgørelse hvad angår offentliggørelsen af oplysninger i medfør af artikel 8, stk. 2 og 3, i afgørelse 2011/695, dels, at Retten forkastede appellantens klagepunkt om en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder og af den omtvistede afgørelse.

Det første anbringendes første led

– Parternes argumenter

37 Med det første anbringendes første led har appellanten gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 42-44 at fastslå, at høringskonsulenten ikke havde beføjelser til at tage stilling til selskabets argumenter om, at offentliggørelsen af den udvidede udgave af PHP-beslutningen tilsidesætter princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet.

38 Kommissionen har påstået det første anbringendes første led forkastet, idet den har gjort gældende, at høringskonsulenten ikke havde kompetence til at tage stilling til sådanne argumenter, eftersom de nævnte princippers specifikke formål ikke er at beskytte oplysningers eller dokumenters fortrolighed.

– Domstolens bemærkninger

39 Beføjelserne og funktionerne for de høringskonsulenter, der bør deltage i behandlingen af konkurrencesager, fastsættes i henhold til artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/695.

40 I henhold til afgørelsens artikel 1, stk. 2, i lyset af niende betragtning til samme afgørelse, bør høringskonsulentens kompetenceområde under behandling af konkurrencesager defineres på en sådan måde, at den effektive udøvelse af de proceduremæssige rettigheder, især retten til at blive hørt, er sikret i sager, der behandles af Kommissionen efter artikel 101 TEUF og 102 TEUF.

41 Det fremgår i denne forbindelse af artikel 8, stk. 1, i afgørelse 2011/695, at hvis Kommissionen påtænker at videregive oplysninger, der måtte udgøre forretningshemmeligheder eller andre fortrolige oplysninger for en virksomhed eller en person, underrettes den pågældende virksomhed eller person skriftligt herom, og den pågældende virksomhed eller person får en bestemt frist til skriftligt at fremsætte eventuelle bemærkninger.

42 Den pågældende kan så i henhold til denne afgørelses artikels stk. 2, når der er tale om oplysninger, der efter dennes opfattelse kan udgøre forretningshemmeligheder eller andre fortrolige oplysninger, modsætte sig videregivelsen af dem og henvise sagen til høringskonsulenten. Hvis høringskonsulenten vurderer, at oplysningerne kan videregives, enten fordi de ikke udgør forretningshemmeligheder eller andre fortrolige oplysninger, eller fordi der er en tungtvejende interesse i meddelelsen heraf, skal denne træffe en begrundet afgørelse, der angiver, inden for hvilken frist oplysningerne vil blive videregivet, hvilken ikke kan være mindre end en uge.

43 Endelig bestemmer afgørelsens artikel 8, stk. 3, at disse bestemmelser tilsvarende gælder for videregivelse af oplysninger ved en offentliggørelse i *Den Europæiske Unions Tidende*.

44 Denne afgørelses artikel 8 tilsigter derfor, som Retten fastslog i den appellerede doms præmis 41, i processuel henseende at gennemføre en beskyttelse, som er fastsat i EU-retten, af oplysninger, som Kommissionen har fået kendskab til i forbindelse med procedurer for anvendelse af konkurrencereglerne, som nu er fastsat i artikel 28, stk. 2, i forordning nr. 1/2003.

45 Navnlig har artikel 8, stk. 2, i afgørelse 2011/695 til formål at præcisere de grunde, der giver høringskonsulenten mulighed for at lægge til grund, at de oplysninger, som den pågældende ønsker behandlet fortroligt, kan videregives. Det fremgår nemlig af denne bestemmelse, at den nævnte høringskonsulent kan vurdere, at oplysningerne kan videregives, fordi de ikke udgør forretningshemmeligheder eller andre fortrolige oplysninger, eller fordi der er en tungtvejende interesse i meddelelsen heraf.

46 Selv om nævnte bestemmelse præciserer de grunde, der giver høringskonsulenten mulighed for at lægge til grund, at en oplysning kan videregives, begrænser samme bestemmelse dog derimod ikke de grunde, der vedrører EU-retlige bestemmelser og principper, som den pågældende kan påberåbe sig med henblik på at modsætte sig den påtænkte offentliggørelse.

47 I det foreliggende tilfælde gjorde appellanten i det væsentlige gældende for Retten, at overholdelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet udgør en lovlig grund, som kan begrunde, at de omtvistede oplysninger er beskyttet i EU-retten mod en udbredelse, og at høringskonsulenten begik en retlig fejl ved at afholde sig fra at tage stilling til indsigelserne på grundlag af disse principper.

48 I denne forbindelse fastslog Retten for det første i den appellerede doms præmis 33, at høringskonsulenten, når han træffer en beslutning efter artikel 8 i afgørelse 2011/695, ikke alene er forpligtet til at undersøge, om den udgave af en beslutning, hvorved der fastslås en overtrædelse af artikel 101 TEUF, og som han skal undersøge, indeholder forretningshemmeligheder eller andre fortrolige oplysninger, som nyder en lignende beskyttelse, men også skal efterprøve, om denne version indeholder andre oplysninger, som ikke kan gøres offentligt tilgængelige, enten på grund af EU-retlige regler, der beskytter dem direkte, eller fordi oplysningerne hører til dem, der ifølge deres natur er undergivet tavshedspligt.

49 Retten udtalte derefter i det væsentlige i den appellerede doms præmis 42 og 43, at princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og ligebehandlingsprincippet, som appellanten havde påberåbt sig for høringskonsulenten, ikke udgør regler, der specifikt tilsigter at beskytte mod en videregivelse til offentligheden af oplysninger som dem, appellanten havde meddelt Kommissionen med henblik på at opnå bødefritagelse hos denne, og at disse principper således ikke hører under den i EU-retten fastsatte beskyttelse af oplysninger, som Kommissionen har fået kendskab til som led i en procedure i henhold til artikel 101 TEUF.

50 Retten konkluderede herefter i den appellerede doms præmis 43, at disse principper går ud over rammerne for den opgave, som høringskonsulenten er pålagt i henhold til artikel 8 i afgørelse 2011/695.

51 Som anført i denne doms præmis 44 tilsigter artikel 8 i afgørelse 2011/695 imidlertid i processuel henseende at gennemføre en beskyttelse, som er fastsat i EU-retten, af oplysninger, som Kommissionen har fået kendskab til i forbindelse med procedurer for anvendelse af konkurrencereglerne. Denne beskyttelse skal dermed forstås således, at den vedrører enhver grund, som kan begrunde en beskyttelse af fortroligheden af de pågældende oplysninger.

52 For det første underbygges denne fortolkning af artikel 8, stk. 2, første punktum, i afgørelse 2011/695, hvori det uden nærmere forbehold bestemmes, at hvis de pågældende virksomheder eller personer modsætter sig videregivelsen af oplysningerne, kan den henvise sagen til høringskonsulenten.

53 For det andet ville det være i strid med det i artikel 1, stk. 2, i afgørelse 2011/695 og i niende betragtning hertil fastsatte formål med høringskonsulentens kompetenceområde om sikring af den effektive udøvelse af de proceduremæssige rettigheder, hvis høringskonsulenten kun kunne tage stilling til nogle af de grunde, der kan være til hinder for videregivelsen af en given oplysning.

54 Rækkevidden af artikel 8, stk. 2, i afgørelse 2011/695 ville blive indskrænket betydeligt, hvis denne bestemmelse skulle fortolkes således, at det, som Retten fastslog i den appellerede doms præmis 42, kun er muligt for høringskonsulenten at tage hensyn til de regler, der specifikt tilsigter at beskytte mod en videregivelse til offentligheden, såsom bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT 2001, L 8, s. 1) eller i forordning nr. 1049/2001.

55 Det følger heraf, at de grunde, der kan begrænse videregivelsen af oplysninger som dem, appellanten havde meddelt Kommissionen med henblik på at opnå bødefritagelse hos denne, ikke alene er begrænset til dem, som vedrører regler, der specifikt tilsigter at beskytte disse oplysninger mod en videregivelse til offentligheden, og at høringskonsulenten derfor skal undersøge enhver indsigelse støttet på en grund, der vedrører EU-retlige bestemmelser og principper, som den pågældende har påberåbt sig med henblik på at gøre krav på en beskyttelse af fortroligheden af de pågældende oplysninger.

56 Ved i den appellerede doms præmis 44 at fastslå, at høringskonsulenten med føje i nærværende sag havde afvist at have kompetence til at besvare indsigelserne mod den planlagte offentliggørelse, som appellanten havde rejst støttet på princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og ligebehandlingsprincippet, begik Retten følgelig en retlig fejl.

57 Følgelig må det første appelanbringendes første led tages til følge, uden at det er nødvendigt at undersøge anbringendets andet led.

Det andet anbringende vedrørende en tilsidesættelse af artikel 339 TEUF, artikel 30 i forordning nr. 1/2003, artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001, artikel 8 i EMRK samt chartrets artikel 7

58 Med det andet anbringendes fire led har appellanten foreholdt Retten, at den begik en retlig fejl ved at fastslå, at de omtvistede oplysninger hverken er fortrolige eller beskyttede mod en eventuel offentliggørelse i medfør af andre grunde end deres fortrolige karakter.

Det andet anbringendes første led

– Parternes argumenter

59 Med det andet anbringendes første led har appellanten gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 84-86 og 162 med urette fastslog, at de omtvistede oplysninger havde mistet deres fortrolige karakter, alene som følge af at de var mere end fem år gamle. Ifølge appellanten er og forbliver disse oplysninger grundlæggende oplysninger om selskabets forretningsmæssige stilling, for så vidt som en offentliggørelse heraf, således som Retten i øvrigt har anført, alvorligt kan skade appellanten.

60 Den retspraksis, som Retten henviste til i den appellerede doms præmis 84, og som denne havde lagt til grund til støtte for denne konstatering, kan ikke overføres til nærværende sag, eftersom denne retspraksis ikke vedrører en offentliggørelse på internettet af oplysninger meddelt af en person, der ønsker bødefritagelse, men en videregivelse af hemmelige eller fortrolige oplysninger om andre parter inden for rammerne af verserende sager ved Unionens retsinstanser.

61 Desuden fremgår det af artikel 4, stk. 7, i forordning nr. 1049/2001, at forretningsmæssige interesser kan være til hinder for offentliggørelse af oplysninger i en periode på over 30 år.

62 Endelig ville en anerkendelse af en formodning om, at de oplysninger, som er fremlagt af ansøgerne om bødefritagelse, mister deres fortrolige karakter efter udløbet af en frist på fem år, udelukke beskyttelsen af erklæringerne afgivet af disse ansøgere, eftersom kartelsager ved Kommissionen generelt varer længere end fem år.

63 Kommissionen har påstået det andet appelanbringendes første led forkastet.

– Domstolens bemærkninger

64 Hvad for det første angår de argumenter, hvorved appellanten har foreholdt Retten, at den på offentliggørelsen af oplysninger meddelt med henblik på at opnå bødefritagelse anvendte en regel, som ikke kan overføres til dette tilfælde, bemærkes, at oplysninger, som har været hemmelige eller fortrolige, men som er mindst fem år gamle, med tiden principielt kan opfattes som historiske og derfor skal anses for at have mistet deres hemmelige eller fortrolige karakter, medmindre den part, der har påberåbt sig denne karakter, undtagelsesvis påviser, at disse oplysninger stadig udgør væsentlige faktorer i dennes eller i den berørte tredjeparts handelsmæssige stilling, på trods af oplysningernes alder. Disse betragtninger, der fører til en afkræftelig formodning, gælder såvel inden for rammerne af begæringer om fortrolig behandling i forhold til intervenienter i sager ved Unionens retsinstanser som inden for rammerne af anmodninger om fortrolighed med henblik på Kommissionens offentliggørelse af en afgørelse, hvorved der fastslås en overtrædelse af konkurrenceretten.

65 Efter i nærværende sag at have gjort rede for denne regel i den appellerede doms præmis 84, bemærkede Retten i den nævnte doms præmis 85, at skønt de omtvistede oplysninger alle var ældre end fem år, og at de fleste endda var ældre end ti år, havde appellanten ikke fremført konkrete argumenter for at godtgøre, at disse oplysninger på trods af deres alder stadig på nuværende tidspunkt udgjorde grundlæggende oplysninger om deres eller en tredjemands forretningsmæssige stilling. Appellanten havde således blot anført, at et stort antal passager i den udvidede udgave af beslutningen, selv om de beskriver de faktiske forhold, som udgør overtrædelsen, indeholdt oplysninger om selskabets forretningsforhold og dets prispolitik.

66 Endelig fastslog Retten i den appellerede doms præmis 86, at oplysningerne – selv om det forudsættes, at visse af de omtvistede oplysninger kunne udgøre forretningshemmeligheder på et bestemt tidspunkt – under alle omstændigheder skulle anses for historiske. Endvidere havde appellanten ikke godtgjort, hvorfor det stadig, undtagelsesvis, skulle være berettiget at indrømme dem den beskyttelse, der ydes i henhold til artikel 30, stk. 2, i forordning nr. 1/2003.

67 Det følger heraf, at Rettens ræsonnement i den appellerede doms præmis 84-86 ikke er behæftet med en retlig fejl.

68 Det skal for det andet konstateres, at appellanten inden for rammerne af dette første led af det andet appelanbringende har påberåbt sig en modsigelse mellem vurderingen i den appellerede doms præmis 85 om, at de omhandlede oplysninger ikke var fortrolige, henset til deres historiske karakter, og vurderingen i den nævnte doms præmis 105 om, at offentliggørelsen af disse oplysninger kan påføre selskabet et alvorligt tab.

69 I denne henseende skal det imidlertid bemærkes, at dette argument beror på en urigtig læsning af den appellerede dom. Retten begrænsede sig således i denne doms præmis 85 til at konstatere, at de omtvistede oplysninger var historiske med henblik på at forkaste appellantens påstand om at opnå beskyttelse af disse oplysninger som forretningshemmeligheder eller kommercielle oplysninger af

fortrolig karakter, mens Rettens bemærkning i den nævnte doms præmis 105 om, at udbredelsen af de omtvistede oplysninger kan påføre appellanten et alvorligt tab, indgår i behandlingen af den anden af de tre betingelser, som beskyttelsen af oplysninger, som i det foreliggende tilfælde blev meddelt Kommissionen under bødefritagelsesordningen, er underlagt.

70 For det tredje bemærkes, at appellantens argumentation om, at Rettens anerkendelse af en generel formodning om, at de oplysninger, som er fremlagt af ansøgerne om bødefritagelse, mister deres fortrolige karakter efter udløbet af en frist på fem år, hvilken formodning vil bevirke, at beskyttelsen af redegørelser afgivet inden for rammerne af samarbejdsmeddelelsen udelukkes, også er udtryk for en urigtig læsning af den appellerede dom. Som generaladvokaten har anført i punkt 136-139 i forslaget til afgørelse, ser en sådan argumentation bort fra, at Retten i den appellerede doms præmis 84-86 begrænsede sig til at anvende denne formodning med henblik på at forkaste appellantens påstand om, at den planlagte offentliggørelse indeholdt følsomme forretningsoplysninger, og at anvendelsen af denne formodning derfor var uden betydning for Rettens undersøgelse i den appellerede doms præmis 88-122 af appellantens særskilte argument om, at de omtvistede oplysninger stammede fra en redegørelse med henblik på bødefritagelse. Argumentationen skal derfor også forkastes som ugrundet.

71 På baggrund af det ovenstående skal det andet anbringendes første led forkastes.

Det andet anbringendes andet led

– Parternes argumenter

72 Med det andet anbringendes andet led har appellanten for det første gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 92 og 93 tilsidesatte rækkevidden af forordning nr. 1049/2001 og den dertil knyttede retspraksis. En generel formodning om, at det i en procedure vedrørende konkurrencebegrænsende aftaler vil bringe Kommissionens undersøgelsesaktiviteter og parternes forretningsmæssige interesser i fare, som den, der er udledt af Domstolen i dom af 27. februar 2014, Kommissionen mod EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112), skal således også gælde i forbindelse med offentliggørelsen af dele af redegørelser afgivet af ansøgere om bødefritagelse i de ikke-fortrolige udgaver af Kommissionens beslutning.

73 Appellanten har for det andet gjort gældende, at konstateringerne i den appellerede doms præmis 93 og 117 er behæftet med en retlig fejl, for så vidt som Retten heri sondrede mellem offentliggørelse af dokumenter meddelt af ansøgerne om bødefritagelse, som i princippet er ulovligt, og offentliggørelse af oplysninger fra disse dokumenter, såsom uddrag af redegørelser afgivet af disse ansøgere, som er lovligt.

74 Appellanten har for det tredje gjort gældende, at offentliggørelse af de omtvistede oplysninger er i strid med Kommissionens forsikringer i henholdsvis punkt 32 i 2002-samarbejdsmeddelelsen og punkt 40 i 2006-samarbejdsmeddelelsen.

75 Appellanten har for det fjerde anført, at selskabet i modsætning til det, som Retten fastslog i den appellerede doms præmis 119, som en ansøger om bødenedsættelse har en selvstændig og bestemt interesse i beskyttelsen af bødefritagelsesordningens effektivitet.

76 Kommissionen har påstået det andet appelanbringendes andet led forkastet.

– Domstolens bemærkninger

77 Hvad for det første angår appellantens argument om de i retspraksis udviklede regler, som lemper de betingelser, hvorunder Kommissionen i henhold til forordning nr. 1049/2001 kan videregive dokumenter fra sagsakterne vedrørende en procedure i henhold til artikel 101 TEUF og 102 TEUF til tredjemand, bemærkes indledningsvis, at forordning nr. 1049/2001 ikke kan anvendes i forbindelse med denne sag, som vedrører offentliggørelsen af oplysninger i en kommissionsafgørelse, der fastslår en overtrædelse af artikel 101 TEUF. Spørgsmålet er dermed, om den retspraksis, der er udviklet i henhold til denne forordning, ved hvilken Domstolen har anerkendt, at der findes en generel formodning, som kan begrunde en afvisning af videregivelse af dokumenter i sagsakterne vedrørende en procedure i henhold til artikel 101 TEUF, kan overføres til offentliggørelse af afgørelser om overtrædelser af artikel 101 TEUF og 102 TEUF, selv om denne forordning ikke finder anvendelse i nærværende sag (jf. i denne retning dom af 27.2.2014, Kommissionen mod EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, præmis 92 og 93).

78 I denne henseende skal det bemærkes, at offentliggørelse af en ikke-fortrolig udgave af en afgørelse, hvorved der fastslås en overtrædelse af artikel 101 TEUF, er fastsat i artikel 30 i forordning nr. 1/2003. Denne bestemmelse er begrundet i hensyn, der hviler på den effektive anvendelse af EU-konkurrenceretten, for så vidt som en sådan offentliggørelse bl.a. yder skadelidte som følge af en overtrædelse af artikel 101 TEUF støtte i deres erstatningssøgsmål mod ophavsmændene til disse overtrædelser. Disse forskellige interesser skal dog afvejes mod de rettigheder, som er beskyttede i henhold til EU-retten, bl.a. med hensyn til de berørte virksomheder, såsom retten til beskyttelse af tavshedspligten eller fortrolig behandling af forretningsoplysninger, eller med hensyn til de berørte borgere, såsom retten til beskyttelse af personoplysninger.

79 I betragtning af disse forskelle mellem ordningen for tredjeparters aktindsigt i Kommissionens sagsakter og ordningen for offentliggørelse af afgørelser om overtrædelser kan den af appellanten påberåbte retspraksis, der følger af fortolkningen af forordning nr. 1049/2001, ikke overføres til anvendelsesområdet for offentliggørelsen af afgørelser om overtrædelser.

80 Appellanten har for det andet gjort gældende, at offentliggørelsen af de omtvistede oplysninger indbefatter en offentliggørelse af oplysninger fra redegørelser afgivet af en ansøger om bødenedsættelse. En sådan offentliggørelse svarer efter appellantens opfattelse til at offentliggøre »ordrette citater« og »uddrag« af disse redegørelser, hvilket ikke kan tillades.

81 Det er i denne henseende ubestridt, således som Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 5 og 6, at appellanten under bødefritagelsesordningen havde givet Kommissionen talrige oplysninger med henblik på at blive indrømmet fuldstændig bødefritagelse. Ved skrivelse af 15. marts 2012 accepterede Kommissionen i den udvidede udgave af PHP-beslutningen, som den planlagde at offentliggøre, at slette alle de oplysninger, som direkte eller indirekte gav mulighed for at identificere kilden til de oplysninger, som var meddelt i henhold til 2002-samarbejdsmeddelelsen samt navnene på appellantens samarbejdspartnere.

82 For Retten gjorde appellanten gældende, således som det fremgår af den appellerede doms præmis 88, at de omtvistede oplysninger skulle være beskyttet af fortrolig behandling, alene fordi de blev meddelt frivilligt af appellanten til Kommissionen med henblik på at være begunstiget af bødefritagelsesordningen.

83 Hertil fastslog Retten bl.a. i den appellerede doms præmis 93, at offentliggørelsen af de faktiske omstændigheder, som udgør overtrædelsen, og som ikke fremgår af den ikke-fortrolige udgave af PHP-beslutningen offentliggjort i 2007 – såfremt den skete – ikke ville medføre, at tredjemand blev meddelt appellantens begæring om bødefritagelse for Kommissionen, de referater, der gengiver appellantens mundtlige erklæringer afgivet som led i bødefritagelsesordningen, eller de dokumenter, som appellanten frivilligt havde forelagt Kommissionen under undersøgelsen.

84 Endelig bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 139, at Kommissionen i den udvidede udgave af PHP-beslutningen havde besluttet at slette alle oplysninger, der giver mulighed for direkte eller indirekte at identificere kilden til de oplysninger, som appellanten havde afgivet til Kommissionen med henblik på at være begunstiget af bødefritagelsesordningen.

85 Det følger af de pågældende passager i den appellerede dom, at appellantens argumentation for Retten med hensyn til fortroligheden af de omtvistede oplysninger tog sigte på samtlige disse oplysninger med den begrundelse, at oplysningerne blev meddelt Kommissionen frivilligt som led i bødefritagelsesordningen. Det fremgår af de samme passager, at Retten ikke på noget tidspunkt fastslog, at Kommissionen ved offentliggørelsen af den udvidede udgave af PHP-beslutningen var berettiget til at offentliggøre ordrette citater fra redegørelserne afgivet af appellanten med henblik på at opnå bødefritagelse.

86 Under disse omstændigheder beror den argumentation, som appellanten har fremført i forbindelse med det andet anbringendes andet led, hvorefter Retten anerkendte, at Kommissionen offentliggjorde en udvidet udgave af PHP-beslutningen med ordrette citater fra redegørelsen afgivet af selskabet med henblik på at opnå Kommissionens bødefritagelse, på en urigtig læsning af den appellerede dom og bør forkastes.

87 Det skal i denne henseende fremhæves, at en offentliggørelse i form af ordrette citater af oplysninger om dokumenter, som er afgivet af en virksomhed til Kommissionen til støtte for en redegørelse afgivet med henblik på at opnå bødefritagelse, adskiller sig fra en offentliggørelse af ordrette citater fra selve redegørelsen. Mens førstnævnte bør tillades under iagttagelse af den beskyttelse, som navnlig skal ydes forretningshemmeligheder, tavshedspligten eller andre fortrolige oplysninger, er sidstnævnte under ingen omstændigheder tilladt.

88 Appellanten har for det tredje gjort gældende, at Kommissionen ikke er berettiget til at offentliggøre de omtvistede oplysninger, som hidrører fra redegørelserne afgivet af selskabet med henblik på at opnå bødefritagelse eller bødenedsættelse, idet en sådan offentliggørelse er i strid med Kommissionens forsikringer i 2002-samarbejdsmeddelelsen og 2006-samarbejdsmeddelelsen og bringer bødefritagelsesordningens effektivitet i fare.

89 Det fremgår i denne henseende af 2002-samarbejdsmeddelelsens punkt 3-7, som var gældende, da appellanten indgav anmodningen om bødefritagelse, at denne meddelelse udelukkende har til formål at fastsætte de betingelser, hvorunder en virksomhed kan opnå bødefritagelse eller bødenedsættelse.

90 Det anføres således i denne meddelelses punkt 4, at det er i Unionens interesse at give virksomheder, der samarbejder med Kommissionen, en favorabel behandling. Det præciseres derudover i meddelelsens punkt 6, at et afgørende bidrag til, at der indledes en undersøgelse eller konstateres en overtrædelse, kan berettige, at en virksomhed, som anmoder om bødefritagelse, indrømmes bødefritagelse.

91 I øvrigt vedrører reglerne i 2002-samarbejdsmeddelelsens punkt 8-27 udelukkende pålæggelse af bøder og fastsættelsen af disses beløb.

92 En sådan fortolkning bekræftes udtrykkeligt af denne meddelelses overskrift og af dens punkt 31, hvorefter den omstændighed, at der indrømmes bødefritagelse eller bødenedsættelse, ikke beskytter en virksomhed mod de civilretlige konsekvenser af dens deltagelse i en overtrædelse af artikel 101 TEUF.

93 Med hensyn til Kommissionens behandling af oplysninger afgivet af en virksomhed, som deltager i bødefritagelsesordningen, er det korrekt, at Kommissionen i meddelelsens punkt 29 anerkender at være opmærksom på, at denne meddelelse skaber berettigede forventninger hos de virksomheder, der ønsker at underrette Kommissionen om eksistensen af et kartel.

94 I denne henseende bestemmer 2002-samarbejdsmeddelelsens punkt 32 for det første, at enhver offentliggørelse af dokumenter modtaget i forbindelse med denne meddelelse normalt vil være til skade for beskyttelsen af formålet med inspektioner og undersøgelser, jf. artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001, og for det andet i punkt 33, at enhver skriftlig erklæring, der er afgivet af Kommissionen i relation til samme meddelelse, indgår i Kommissionens sagsakter og må ikke offentliggøres eller anvendes til noget andet formål end håndhævelse af artikel 101 TEUF.

95 Det er således med det formål at beskytte redegørelser afgivet med henblik på at opnå bødefritagelse, at Kommissionen ved at vedtage 2002-samarbejdsmeddelelsen pålagde sig selv regler med hensyn til de skriftlige erklæringer, som den modtager, og hvis offentliggørelse Kommissionen normalt vil anse for at ville skade beskyttelsen af formålet med inspektioner og undersøgelser som omhandlet i artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001, således som det fremgår af punkt 32 og 33 i den nævnte meddelelse.

96 Disse regler har dog hverken til formål eller følge at forbyde Kommissionen at offentliggøre de faktiske omstændigheder, som udgør en overtrædelse af artikel 101 TEUF, som en virksomhed har forelagt inden for rammerne af bødefritagelsesordningen, og som ikke er omfattet af en beskyttelse mod offentliggørelse af andre årsager.

97 Den eneste beskyttelse, som en virksomhed, der har samarbejdet med Kommissionen på grundlag af samarbejdsmeddelelsen inden for rammerne af en procedure i henhold til artikel 101 TEUF, kan påberåbe sig, er følgelig en beskyttelse vedrørende for det første en bødefritagelse eller bødenedsættelse til gengæld for at forsyne Kommissionen med bevismateriale vedrørende den formodede overtrædelse, som repræsenterer en betydelig merværdi i forhold til det bevismateriale, Kommissionen allerede er i besiddelse af, og for det andet Kommissionens tilbageholdelse af de dokumenter og skriftlige erklæringer, som den har modtaget i overensstemmelse med 2002-samarbejdsmeddelelsen.

98 I modsætning til det af appellanten hævdede er en i henhold til artikel 30 i forordning nr. 1/2003 planlagt offentliggørelse under overholdelse af tavshedspligten således ikke til skade for den beskyttelse, som appellanten kan påberåbe sig under 2002-samarbejdsmeddelelsen, eftersom denne beskyttelse, hvilket er fastslået i denne doms foregående præmis, kun kan angå bødens fastsættelse og behandlingen af de i denne meddelelse specifikt omhandlede dokumenter og erklæringer.

99 Det følger heraf, at Retten ikke i den appellerede doms præmis 93 og 117 begik nogen retlig fejl i forbindelse med sin analyse af håndteringen af de oplysninger, som selskabet havde meddelt Kommissionen som led i bødefritagelsesordningen. Den af appellanten fremførte argumentation i denne henseende skal derfor forkastes.

100 Endelig og for det fjerde kan appellantens argumentation om, at selskabet har en selvstændig og bestemt interesse i beskyttelsen af bødefritagelsesordningens effektivitet, heller ikke ændre de ovenstående betragtninger.

101 I denne forbindelse er det tilstrækkeligt at konstatere, som Retten med føje fastslog i den appellerede doms præmis 119, at en beskyttelse af bødefritagelsesordningens effektivitet ikke udgør en selvstændig og bestemt interesse for appellanten.

102 Henset til det foregående må det andet anbringendes andet led forkastes.

Det andet anbringendes tredje led

– Parternes argumenter

103 Med dette andet anbringendes tredje led har appellanten subsidiært gjort gældende, at de omtvistede oplysninger i modsætning til det, som Retten anførte i den appellerede doms præmis 107-111, bør beskyttes mod den planlagte offentliggørelse, for så vidt som de i Rettens dom af 30. maj 2006, Bank Austria Creditanstalt mod Kommissionen (T-198/03, EU:T:2006:136), opstillede betingelser er opfyldt. Retten burde derfor have fastslået, at appellantens interesser var beskyttelsesværdige.

104 Ifølge appellanten består selskabets interesse ikke i at undgå at blive pålagt at betale erstatning med tillæg af renter, eller at Kommissionens konklusioner vedrørende overtrædelsen offentliggøres, men snarere i at afskrække Kommissionen fra at ophæve den beskyttelse, som er fastsat i 2002- og 2006-samarbejdsmeddelelsen, af de redegørelser, selskabet har afgivet udelukkende med henblik på bødefritagelsesordningen i tiltro til, at de blev holdt fortrolige.

105 Desuden bemærkes, at i modsætning til, hvad Retten konstaterede i den appellerede doms præmis 149, stiller offentliggørelsen appellanten uforholdsmæssigt ugunstigt i forhold til andre karteldeltagere, der ikke havde samarbejdet med Kommissionen under bødefritagelsesordningen. I det omfang de relevante passager i PHP-beslutningen ikke udgør Kommissionens egne konstateringer, men alene en ordret gengivelse af redegørelserne fra ansøgerne om bødefritagelse, vil videregivelsen af disse passager påvirke ansøgerne om bødefritagelse i betydelig større grad end de karteldeltagere, der ikke havde samarbejdet med Kommissionen. Dermed tilsidesatte Retten ligebehandlingsprincippet i den appellerede doms præmis 164.

106 Kommissionen har påstået det andet appelanbringendes tredje led forkastet.

– Domstolens bemærkninger

107 Det skal indledningsvis bemærkes, at appellanten ikke har rejst tvivl om Rettens konstateringer i den appellerede doms præmis 94, hvorefter tre kumulative betingelser skal være opfyldt, for at oplysninger som de omtvistede er omfattet af tavshedspligt og således er beskyttet i henhold hertil.

108 Appellanten har derimod inden for rammerne af dette led anfægtet Rettens anvendelse i det foreliggende tilfælde af den sidste af disse betingelser og derfor konstateringen i den appellerede doms præmis 110 om, at selskabets interesser ikke er beskyttelsesværdige.

109 Som anført i denne doms præmis 82 og 85 tog appellantens argumentation for Retten til støtte for, at selskabets interesse i, at de omtvistede oplysninger ikke videregives, er beskyttelsesværdig, i denne henseende sigte på samtlige disse oplysninger med den begrundelse, at oplysningerne blev meddelt Kommissionen som led i en anmodning om bødefritagelse. Denne argumentation var på ingen måde rettet mod eventuelle ordrette citater, taget direkte fra selskabets redegørelse afgivet med henblik på at opnå en sådan bødefritagelse.

110 Under disse omstændigheder skal den af Retten i den appellerede doms præmis 107-111 foretagne vurdering – navnlig i dommens præmis 110 – med hensyn til, at der ikke foreligger nogen beskyttelsesværdig interesse hos appellanten i forhold til de oplysninger, som selskabet havde meddelt Kommissionen, nødvendigvis forstås således, at den ikke vedrører sådanne citater og alene omfatter oplysningerne fra de af appellanten afgivne dokumenter til støtte for selskabets anmodning om bødefritagelse med detaljer om de faktiske omstændigheder, som udgør overtrædelsen og appellantens deltagelse heri.

111 Denne forståelse af Rettens vurdering understøttes af den appellerede doms præmis 107, hvori Retten fremhævede, at interessen for en virksomhed, der er blevet sanktioneret med en bøde, i, at »detaljerne i den retsstridige adfærd, der bebrejdes den«, ikke gøres tilgængelige for offentligheden, ikke fortjener en særlig beskyttelse, og af denne doms præmis 108, hvori Retten anførte, at appellanten ikke med føje kan modsætte sig Kommissionens offentliggørelse af »oplysninger, der detaljeret afslører selskabets deltagelse i den ved PHP-beslutningen straffede overtrædelse«.

112 Det følger heraf, at appellantens argument, hvortil der henvises i denne doms præmis 108, beror på en urigtig læsning af den appellerede doms præmis 107-111. Dette argument bør derfor forkastes.

113 Hvad angår appellantens argumentation vedrørende en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet ville en undersøgelse heraf føre til, at Domstolen foregriber undersøgelsen af den af appellanten under den administrative procedure fremførte lignende argumentation, som det påhviler høringskonsulenten at tage stilling til, og som høringskonsulenten med urette undlod at tage stilling til, som det fremgår af undersøgelsen af det første appelanbringendes første led. Under disse omstændigheder er det ufornødent for Domstolen at tage stilling til denne argumentation inden for rammerne af nærværende appelsag.

114 Henset til det foregående må det andet anbringendes tredje led forkastes.

Det andet anbringendes fjerde led

– Parternes argumenter

115 Med dette anbringendes fjerde led har appellanten gjort gældende, at dele af redegørelser afgivet af ansøgerne om bødefritagelse er beskyttet af artikel 8 i EMRK og af chartrets artikel 7, og selskabet har heraf udledt, at Retten i den appellerede doms præmis 121-126 med urette forkastede dets argumentation om en tilsidesættelse af disse bestemmelser. Appellanten har i denne forbindelse fremhævet, at de redegørelser, hvorfra de omtvistede oplysninger, som Kommissionen vil videregive, hidrører, blev afgivet som led i bødefritagelsesordningen og ville ikke foreligge uden selskabets deltagelse heri. Videregivelsen af sådanne redegørelser, hvilket er i strid med 2002-samarbejdsmeddelelsen og 2006-samarbejdsmeddelelsen samt med Kommissionens faste praksis, kan i modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 125ff., ikke betragtes som en forudsigelig følge af deltagelsen i kartellet.

116 Kommissionen har påstået det andet appelanbringendes fjerde led forkastet.

– Domstolens bemærkninger

117 Det skal bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 125 og 126 fastslog, at retten til beskyttelse af privatlivets fred, der er sikret ved artikel 8 i EMRK og chartrets artikel 7, ikke kan hindre en udbredelse af oplysninger, der, ligesom dem, der planlægges offentliggjort i nærværende sag, vedrører en virksomheds deltagelse i en overtrædelse af EU-retten vedrørende karteller, som Kommissionen har fastslået i en beslutning vedtaget i henhold til artikel 23 i forordning nr. 1/2003, og som skal offentliggøres i overensstemmelse med denne forordnings artikel 30, eftersom ingen borger i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols faste praksis kan påberåbe sig artikel 8 i EMRK til støtte for sin klage over den skade på vedkommendes omdømme, der er en forudsigelig følge af vedkommendes egne handlinger.

118 Selv om appellanten inden for rammerne af nærværende appelsag har gjort gældende, at en videregivelse af de omtvistede oplysninger ikke kan betragtes som en forudsigelig følge af sin deltagelse i det omhandlede kartel, har selskabet imidlertid ikke fremlagt noget, der underbygger en

sådan påstand. Som Kommissionen har gjort gældende, hvis de omtvistede oplysninger har direkte relevans for de faktiske omstændigheder, som udgør en overtrædelse, og for appellantens deltagelse i denne overtrædelse, måtte appellanten under omstændigheder som de foreliggende regne med, at disse oplysninger kunne være genstand for en offentlig afgørelse, medmindre sådanne oplysninger skal beskyttes af andre årsager.

119 Appellanten har heller ikke oplyst, i hvilket omfang videregivelsen af de omtvistede oplysninger ville kunne påvirke dets ret til respekt for privatlivet, således som generaladvokaten har anført i punkt 172 i forslaget til afgørelse.

120 Da det andet anbringendes fjerde led er ugrundet, må det forkastes.

121 Det følger heraf, at det andet appelanbringende må forkastes i det hele.

Det tredje anbringende vedrørende en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og af retssikkerhedsprincippet

122 Undersøgelsen af dette tredje anbringende ville føre til, at Domstolen foregriber undersøgelsen af den af appellanten under den administrative procedure fremførte argumentation om en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og af retssikkerhedsprincippet, som det påhviler høringskonsulenten at tage stilling til, og som høringskonsulenten med urette undlod at tage stilling til, som det fremgår af undersøgelsen af det første appelanbringendes første led. Under disse omstændigheder er det ufornødent for Domstolen at tage stilling til denne argumentation inden for rammerne af nærværende appelsag.

123 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at eftersom det første appelanbringendes første led er begrundet, skal den appellerede dom herefter ophæves, for så vidt som Retten fastslog, at høringskonsulenten med føje havde afvist at have kompetence til at besvare indsigelserne mod den planlagte offentliggørelse, som appellanten havde rejst støttet på princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og ligebehandlingsprincippet.

124 I øvrigt bør appellen forkastes.

Søgsmålet for Retten

125 I overensstemmelse med artikel 61, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstols kan Domstolen, når den giver appellanten medhold, ophæve den af Retten trufne afgørelse og kan i den forbindelse enten selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse, eller hjemvise den til Retten til afgørelse.

126 I det foreliggende tilfælde er sagen moden til påkendelse.

127 Henset til de betragtninger, der er redegjort for i nærværende doms præmis 39-57, skal den omtvistede afgørelse annulleres, for så vidt som høringskonsulenten heri havde afvist at have kompetence til at besvare appellantens indsigelser mod Kommissionens planlagte offentliggørelse af den udvidede udgave af PHP-beslutningen, som var støttet på princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og ligebehandlingsprincippet.

Sagens omkostninger

128 I henhold til artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostninger, såfremt appellen tages til følge, og Domstolen selv endeligt afgør sagen.

129 I henhold til nævnte reglements artikel 138, stk. 3, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, bærer hver part sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter.

130 Eftersom dette er tilfældet i denne sag, bærer Evonik Degussa og Kommissionen deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Store Afdeling):

1) Den Europæiske Unions Rets dom af 28. januar 2015, Evonik Degussa mod Kommissionen (T-341/12, EU:T:2015:51), ophæves, for så vidt som Retten fastslog, at høringskonsulenten med føje havde afvist at have kompetence til at besvare indsigelserne, som Evonik Degussa GmbH havde rejst, støttet på princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og ligebehandlingsprincippet, mod den planlagte offentliggørelse af en detaljeret ikke-fortrolig udgave af Kommissionens beslutning K(2006) 1766 endelig af 3. maj 2006 vedrørende en procedure i henhold til artikel 81 [EF] og EØS-aftalens artikel 53 angående Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA og Arkema SA (sag COMP/F/38.620 – Brintoverilte og natriumperborat).

2) I øvrigt forkastes appellen.

3) Kommissionens afgørelse C(2012) 3534 final af 24. maj 2012 om afslag på Evonik Degussa GmbHs begæring om fortrolig behandling annulleres, for så vidt som høringskonsulenten herved har afvist at have kompetence til at besvare de indsigelser, der er nævnt i punkt 1 i domskonklusionen i nærværende dom.

4) Evonik Degussa GmbH og Europa-Kommissionen bærer deres egne omkostninger.

Underskrifter